

KERRI MANISCALCO

Seria
Anchetele lui Audrey Rose

HOUDINI
MAREA EVADARE

Volumul al III-lea

Traducere din limba engleză de
OANA CHIȚU

CORINT
BOOKS
—2020—

UNU

„CARNAVALUL CLARULUI DE LUNĂ”

RMS Etruria

Liverpool, Anglia

1 ianuarie 1889

După-amiaza primei zile a noului an la bordul navei *Etruria* a început ca un basm, ceea ce era primul indiciu că un coșmar se ascundea undeva, la orizont, așteptând, așa cum fac toți răufăcătorii, momentul propice pentru a da lovitura fatală.

Pe când vasul nostru de croazieră se pregătea să părăsească portul, am încercat să ignor neliniștea ce mă făcea să tot tresar, lăsându-mă în voia lumii fantastice care se întindea în fața noastră. Era începutul unui nou an, al unui nou capitol, o ocazie minunată de a lăsa în urmă întâmplările rele și de a privi înainte, spre un viitor luminos. Un viitor ce avea să aducă, în curând, o nuntă și... o noapte a nunții.

Am inspirat adânc, ca să mă liniștesc, și mi-am îndreptat privirea spre scena din centrul marelui salon-restaurant. Draperiile grele din catifea – de un albastru atât de profund, încât părea negru – luceau de fiecare dată când lumina întâlnea micile giuvaiere cusute pe ele. Acrobați în costume împodobite cu pietre sclipitoare se învârteau pe frânghiile din argint, ca niște păianjeni minunați care țeseau plase în care eram prinsă fără cale de scăpare. Mese rotunde punctau podeaua ca niște constelații așezate cu grijă; fețele de masă albe ca fața lunii erau

presărate cu flori în nuanțe de violet, crem și albastru. Prin-
tre multele avantaje pe care le oferea modernitatea, pe *Etru-*
ria se găsea și o seră încălzită, iar aromele de iasomie, lavandă
și alte mirosuri noptatice pluteau în aer – la fel ca și acrobații
mascați ce zburau pe deasupra noastră. Oamenii săltau fără
niciun efort de pe un trapez pe altul, dându-le drumul fără
teamă, în timp ce se avântau în aer și se prindeau cu ușurință
de următoarea bară.

— Trenele lungi ale costumelor îi fac să pară niște comete,
nu-i așa? Mi-ar plăcea să am, într-o zi, o rochie cu atât de multe
pietre prețioase!

Domnișoara Prescott, fiica magistratului de rang înalt de
vizavi, a oftat adânc. Părul ei de culoarea caramelului și ochii
îndrăzneți, căprui, îmi aminteau de verișoara mea, Liza. Tâ-
năra și-a așezat pe masă paharul de șampanie și s-a aplecat
spre mine, șoptindu-mi conspirativ:

— Ai auzit vreodată de legenda lui Mefistofel, domnișoară
Wadsworth?

Mi-am smuls privirea de la scena hipnotizantă de deasupra
și am clătinat din cap.

— Nu cred. Pe ea se bazează spectacolul din seara asta?

— Cred că e timpul pentru o poveste!

Căpitanul Norwood, mândrul căpitan al *Etruriei*, și-a dres
glasul, atrăgând astfel atenția tuturor celor de la masă, inclu-
siv familiei Prescott, unchiului Jonathan, însoțitoarei mele,
doamna Harvey, și încântătorului domn Thomas Cresswell,
tânărul care îmi câștigase inima ca un jucător priceput de cărți
ce câștigă mână după mână.

Eu și Thomas, însoțiți de unchiul meu, petrecuserăm două
zile groaznice călătorind de la București spre Liverpool, de unde
Etruria își începuse voiajul spre New York. Găsiserăm diverse
metode ingenioase de a fura câte un sărut și fiecare întâlnire

secretă îmi revenea acum în amintire nechemată – mâinile mele în părul lui castaniu, buzele lui aprinzându-mi pielea...

Domnișoara Prescott m-a înghiontit ușor pe sub masă, făcându-mă să fiu atentă la conversație.

— ... dacă, bineînțeles, am da crezare legendelor. Numit după un personaj din folclorul german, Mefistofel este un demon aflat în serviciul diavolului, a zis căpitanul Norwood. Cunoscut pentru faptul că fură sufletele celor corupți, Mefistofel cunoaște o mulțime de trucuri și se întâmplă să fie un saltimbanc pe cînste. Priviți aceste cărți de tarot pe care le-a făcut pentru mese! Fiecare carte îl înfățișează pe unul dintre actori.

Căpitanul a ridicat un minunat set de cărți pictate manual.

— Vă garantez că vă așteaptă o săptămână plină de magie și mister, a continuat el. În fiecare noapte, vom aduce în fața dumneavoastră un număr de carnaval nemaivăzut. Nava aceasta va intra în legendă, ascultați ce vă spun! În curând, fiecare vas de croazieră va găzdui spectacole asemănătoare. Va fi începutul unei noi ere pentru industria turismului.

Am ridicat sprâncenele, auzindu-i tonul aproape reverențios.

— Sugeați că ați angajat un demon ca să ne distreze, iar spectacolul lui va deveni la modă, căpitane?

Thomas s-a înecat cu apa, iar domnișoara Prescott mi-a surâs jucăuș.

— Există vreo biserică sau capelă pe navă? a întrebat ea, privind inocent, cu ochii rotunzi. Ce ne facem dacă ne fură sufletele, domnule?

Căpitanul a ridicat un umăr, bucurându-se de mister.

— Va trebui să așteptați. Nu mai durează mult.

Căpitanul își îndrepta atenția spre cei mai vârstnici când domnișoara Prescott a sărit de pe scaun, speriindu-mă și atrăgând privirea dezaprobatore a tatălui ei.

— Încă un indiciu, vă rog?

Poate că drăcușorul din mine își făcea de cap, dar nu m-am putut abține să nu adaug:

— Nu aș vrea ca isteria să pună stăpânire pe mine în așa măsură, încât să sar de pe navă. Nu suntem prea departe de port, nu? Poate că aș reuși să înot...

Domnișoara Prescott a clipit ușor, în semn de aprobare.

— Într-adevăr, căpitane. De fapt, parcă simt că leșin chiar acum! Crezi că de vină este Mefistofel? a întrebat ea, ridicându-și vocea. Trucul ăsta merge de la distanță? Mă întreb câți oameni poate afecta în același timp?

M-am uitat la ea, aplecându-mă, ca și cum aș fi consultat-o.

— Mi se pare că ești un pic palidă, domnișoară Prescott. Îți simți sufletul atașat de trup?

Thomas a pufnit, dar nu a îndrăznit să întrerupă spectacolul care tocmai începuse. Îmbrăcată în rochia mea de seară, din mătase, de un albastru profund, cu mânușile ce se întindeau dincolo de coate și bijuteriile lucitoare ce-mi împodobeau clavicula, mă simțeam aproape la fel de captivantă ca și acrobații ce zburau pe deasupra noastră.

Domnișoara Prescott și-a înfășurat mâinile înmănușate în jurul gâtului și a holbat ochii.

— Știi, chiar mă simt ciudat. Mai ușoară, chiar.

Fata s-a clătinat ușor pe picioare și și-a prins abdomenul cu mâinile.

— Să cerem săruri, căpitane?

— Nu cred că este necesar, a zis el, inspirând adânc și regretând, fără îndoială, că ne așezase la aceeași masă. Vă asigur că acest Mefistofel este inofensiv. E doar un om care se preface a fi un răufăcător legendar, atâta tot.

— Jur că-mi simt sufletul slăbit. Se vede? Parcă sunt mai... transparentă?

Ochii ei erau cât cepele pe când s-a așezat pe scaun și a privit de jur-împrejur.

— Mă întreb dacă este un fotograf de spirite la bord. Am auzit că pot capta asemenea chestiuni pe film. Hainele mele nu devin indecente, nu?

— Încă nu.

Mi-am mușcat buza, încercând să nu las amuzamentul să mi se citească în voce sau pe chip, mai ales că domnul Prescott părea în pragul unei crize de nervi din pricina spectacolului dat de fiica lui.

— S-ar putea să te putem cântări, ca să vedem dacă-i vreo diferență.

Unchiul și-a întrerupt conversația cu Thomas, clătinând ușor din cap, dar, înainte să poată comenta, un steward a venit în grabă și i-a întins o telegramă. Unchiul a citit mesajul, răsu-cindu-și mustața blondă, și a împăturit hârtia, aruncându-mi o privire impenetrabilă.

— Mă scuzați! a zis el, ridicându-se. Trebuie să mă ocup imediat de problema asta!

Ochii domnișoarei Prescott au sclipit.

— Unchiul tău are pesemne vreo treabă secretă legată de medicina legală. Am citit articole în legătură cu implicarea voastră în crimele Spintecătorului. Tu și domnul Cresswell ați oprit cu adevărat, în România, un vampir care voia să îi omoare pe rege și pe regină?

— Cum? am întrebat, clătinând din cap. S-a scris despre mine și despre Thomas în ziare?

— Întocmai.

Domnișoara Prescott a sorbit din paharul cu șampanie, urmărindu-l cu privirea pe unchiul meu, care tocmai ieșea din încăpere.

— Mai toți londonezii vorbesc despre tine și fermecătorul domn Cresswell.

Nu mă puteam concentra la spectacolul ce devenise propria-mi viață.

— Scuzați-mă! Trebuie să iau niște... aer.

M-am ridicat pe jumătate, neștiind dacă trebuia să-l urmez pe unchiul meu, când doamna Harvey m-a bătut pe mână.

— Sunt sigură că totul este în regulă, dragă, a zis femeia, arătând spre scenă. Începe!

Cârcei de fum se înfășurau în jurul draperiilor ca de cerneală. Mirosul era suficient de puternic, cât să declanșeze câteva crize de tuse în sală. Mă ustureau nările, dar era doar o mică neplăcere, comparativ cu pulsul care pornise la galop. Nu știam dacă era din cauza plecării bruște a unchiului, a faptului că Thomas și cu mine deveniserăm faimoși pentru talentul nostru sau a spectacolului din această noapte. Poate erau toate trei.

— Doamnelor, domnilor! s-a auzit o voce profundă, masculină, care i-a făcut pe pasageri să se răsucescă pe scaune.

Am privit în jur, căutându-l pe posesorul vocii. Bărbatul inventase, probabil, un mecanism prin care să fie auzit în toată sala.

— Bine ați venit la spectacol!

Ecoul cuvintelor a fost însoțit de un zumzet care a traversat sala. În liniștea care a urmat s-au auzit talgere, iar sunetul lor a devenit din ce în ce mai intens pe când ospătarii ridicau capacele din argint de pe farfuriile noastre, descoperind un festin demn de fețele regale. Nimeni nu părea să observe fileurile în sos de ciuperci sau cartofii prăjiți aranjați într-o grămadă mare. Nu ne mai era foame de mâncare, căci tânjeam după vocea misterioasă.

Am privit spre Thomas și am zâmbit. Thomas s-a foit pe scaun de parcă ar fi stat pe cărbuni încinși și era nevoit fie să se miște, fie să rămână liniștit și să se ardă.

— Ești neliniștit? am șoptit, pe când acrobații coborau, grațioși, unul câte unul.

— Din cauza unui spectacol care, potrivit programului, dă aritmie?

Thomas a scuturat fluturașul cu dungi albe și negre pe care îl ținea.

— Deloc! Abia aștept să-mi pocnească inima. Mai risipește din monotonia unei seri plicticoase de duminică, Wadsworth.

Înainte să pot răspunde, o tobă a prins a bate undeva, iar un bărbat mascat a ieșit dintr-un nor de fum, în centrul scenei. Omul purta un frac de culoarea unei vene deschise și o cămașă scrobită cu pantaloni de un negru imposibil. Câteva panglici stacojii și un șnur argintiu îi împodobeau jobenul, iar de la nas în sus, fața îi era acoperită de o mască în filigran, lucioasă. A zâmbit plin de încântare, în timp ce toți ochii celor din salon s-au îndreptat spre el, iar gurile au rămas căscate.

Bărbații au sărit de pe scaune; femeile și-au deschis evantalele, sunetul făcut de acestea amintind de sute de păsări în zbor. Era ceva tulburător în a vedea un om apărând brusc, nederanjat de furtuna din jurul lui. Oamenii începuseră deja să șușotească cum că ar fi un diavol sau chiar Satana însuși, așa cum se exprimase tatăl domnișoarei Prescott. Aproape că mi-am dat ochii peste cap. Sperasem că, în calitatea lui de magistrat de rang superior, era înzestrat cu ceva mai multă rațiune. Bărbatul din fața noastră era, în mod evident, maestrul de ceremonii.

— Dați-mi voie să mă prezint!

Mascatul a făcut o plecăciune. Ochii îi scânteiau a neastâmpăr pe când s-a ridicat lent.

— Eu sunt Mefistofel, călăuza dumneavoastră în lumea bizarului și a magnificului. În fiecare noapte, Roata Norocului va alege amfitrionul. Cu toate acestea, vă puteți tocmi cu artiștii

după spectacol, astfel încât să vă puteți bucura de oricare dintre numerele noastre. De la înghițitorii de flăcări până la dresorii de lei, ghicitoare, aruncători de cuțite, dorințele dumneavoastră sunt ordine pentru noi. Trebuie însă să vă preven: aveți grijă la târgurile de la miezul nopții, căci este primejdios să vă luați soarta în propriile mâini!

Spectatorii s-au fosit, întrebându-se, probabil, ce fel de târguri aveau să încheie și ce limite erau dispuși să încalce pentru a-și împlini plăcerile, ținând cont că erau atât de departe de ochii vigilenți ai societății.

— Trucurile noastre ar putea părea agreabile, dar vă asigur că nu sunt tocmai așa, a șoptit el. Sunteți destul de curajoși ca să supraviețuiți? Poate că vă veți număra printre aceia care își pierd inimile și capetele în toiul spectacolului meu de mensestrelă de la miezul nopții. Doar voi puteți decide. Până atunci?

Mefistofel a înconjurat scena ca un animal captiv, așteptând ocazia să lovească. Inima îmi bătea sălbatic. Aveam impresia că eram cu toții prăzi îmbrăcate în haine scumpe și că, dacă nu eram atenți, aveam să fim devorați de reprezentația misterioasă care era pe cale să înceapă.

— În noaptea aceasta are loc primul dintre cele șapte spectacole care vă vor ului.

Maestrul de ceremonii și-a ridicat brațele și vreo doisprezece porumbei albi și-au luat zborul din mâncile lui spre grinzi. S-au auzit de îndată câteva strigăte încântate, printre care și cele ale doamnei Harvey și ale domnișoarei Prescott.

— Și vă vor îngrozi deopotrivă, a continuat el.

Într-o clipită, cravata omul s-a preschimbat într-un șarpe ce se zvârcolea, încolăcindu-i-se, în cele din urmă, la gât. Mefistofel și-a dus mâinile la grumaz, iar fața lui ca de bronz a devenit violet pe sub masca în filigran. Am rămas fără respirație când l-am văzut aplecându-se și tușind, chinându-se să respire.

Aproape că m-am ridicat în picioare, convinsă că eram martori la moartea omului de pe scenă, dar m-am silit să mă liniștesc. *Să gândesc*. Să analizez faptele, așa cum ar face omul de știință care mă pregăteam să devin. Era doar un spectacol. Nimic mai mult. Sigur nu avea să moară nimeni. Respiram greu și sigur nu avea nimic de-a face cu corsetul rochiei mele scumpe. Spectacolul era pur și simplu peste măsură de emoționant și de... oribil. Îl uram aproape la fel de mult pe cât îmi plăcea. Și îl adoram mai mult decât aș fi vrut să recunosc.

— Dumnezeu! a șoptit domnișoara Prescott când omul a căzut în genunchi, șuierând.

Bărbatul și-a dat ochii peste cap, care deveniseră, între timp, doar două pete albe. Mi-am ținut respirația, incapabilă să scap de tulburarea care pusese stăpânire pe mine. Trebuia să fie o iluzie.

— Să-l ajute cineva! a strigat domnișoara Prescott. Moare!

— *Stai jos*, Olivia! a șoptit aspru lady Prescott. Nu te faci doar pe tine de rușine, ci și pe mine, și pe tatăl tău.

Înainte să sară cineva în ajutorul maestrului, omul și-a smuls șarpele de la gât și a inspirat adânc, de parcă ar fi fost scufundat în apa mării pe care o traversam. M-am relaxat, iar Thomas a chicotit, însă eram incapabilă să-mi dezlipesc privirea de la mascatul de pe scenă.

Mefistofel a revenit în picioare, s-a clătinat un pic, apoi a ridicat încetșor șarpele deasupra capului; lumina candelabrelor îi lucea pe mască, iar fața omului era acum de un portocaliu-roșiatic, culoarea furiei. Poate că bărbatul chiar era furios – ne pusese la încercare și aflase că nu eram demni de talentul lui. Ce monștri eleganți trebuie să îi fi părut în timp ce ne continuam cina noastră rafinată, iar el se lupta să trăiască așa, ca să ne amuze!

Bărbatul s-a rotit o dată, de două ori, iar târâtoarea a dispărut. M-am aplecat înainte, clipind, pe când maestrul de

ceremonii făcea plecăciuni, mândru și acum eliberat de strânsoarea șarpelui. Aplauzele s-au revărsat în salon.

— Cum Dumnezeu? am mormăit.

Nu existau cutii sau vreun alt loc în care să ascundă șarpele. Speram, sincer, că făptura aceea nu avea să-și croiască drum spre masa noastră; Thomas ar fi leșinat cu siguranță.

— Sau ați putea chiar să vă îndrăgostiți...! a strigat el, făcând un salt periculos în colțul celălalt al scenei, fără ca pălăria să i se clintească pe cap.

Mefistofel și-a înclinat jobenul, iar acesta i s-a rostogolit pe braț ca un acrobat sărind peste un trapez. Ca orice alt artist de calibru, bărbatul ne-a arătat jobenul, permițându-ne să observăm că era o pălărie obișnuită, doar un pic stridentă. De îndată ce și-a terminat plimbarea în jurul scenei, Mefistofel a aruncat jobenul în aer, apoi l-a prins din nou, cu o mișcare scurtă din încheietură. Am privit, fără să clipesc, când omul și-a îndesat brațul până la cot și a scos vreo doisprezece trandafiri albaștri precum cerneala.

Pălăria lui fusese absolut obișnuită. Eram aproape sigură.

— Vă preven încă o dată: nu vă atașați prea mult!

Vocea lui Mefistofel a tunat așa de tare, încât am simțit un ecou în piept.

— Deși ne fâlim cu numere care sfidează moartea, nimeni nu scapă din calea ei. Oare noaptea aceasta va aduce sfârșitul vreunuia dintre voi? Vă veți pierde inimile? Sau poate, a zis el, rânjind peste umăr, spre mulțime, vă veți pierde capetele!

Un reflector a luminat un arlechin pictat grosolan care nu se aflase acolo cu un moment înainte. Învârtindu-se o singură dată, grațios, maestrul a aruncat un pumnal în colțul opus al scenei. Cuțitul s-a rostogolit în aer și s-a înfipt în gâtul păpușii cu un sunet spart, care a amuțit audiența. Totul a rămas încremenit și încordat. Așteptam așezați, abia respirând. Trupul

păpușii a rămas prins de placa pe care fusese fixat. A mai trecut o clipă, iar Mefistofel a plesnit nemulțumit din buze.

— Păi nu e bine.

Bărbatul a bătut din picioare.

— Faceți toți ca mine!

Trop! Trop! Trop!

Pasagerii s-au conformat, întâi timizi, dar, încetul cu încetul, podeaua salonului a început să tremure sub picioarele lor. Vesela din porțelan zornăia, argintăria sălta, paharele aruncau merlotul pe fețele de masă scumpe, care arătau acum precum locul unei crime, nicidecum elegant. Am hotărât să renunț o clipă la reținerea impusă de educația mea și am început să bat și eu din picioare. Uimit, Thomas mi-a urmat exemplul.

Trop! Trop! Trop!

Bătăile răsunau cu ecou în toate celulele corpului meu, făcându-mi sângele să pompeze în același ritm. Era ceva animalic și, totuși, *palpitant*. Nu-mi venea să cred că atâția lorzi, doamne și pasageri de viță nobilă de la clasa întâi fuseseră acaparați de hedonism și de nebulie.

Doamna Harvey și-a coborât cu putere pumnii asupra mesei, întetind bubuitul care-mi răsuna în urechi. Domnișoara Prescott a imitat-o imediat. O clipă mai târziu, capul arlechinului a căzut pe podea, rostogolindu-se spre ghetetele lucitoare ale maestrului.

Trop! Trop! Trop!

Se părea că, odată porniți, oamenii nu erau pregătiți să renunțe la ritmul diavolesc. Mefistofel era dirijorul acestei simfonii nebunești și lovea aerul cu mâinile în timp ce tropăitul creștea în intensitate.

— Liniște! a strigat el.

Vocea lui a tunat. Tropăitul a încetat ca și cum marionetelor le fuseseră tăiate frânghiile. Unii spectatori s-au ridicat în

picioare, aplaudând, în timp ce câțiva bărbați cu jobene de mătase fluierau tare. Domnișoara Prescott s-a ridicat de pe scaun, cu fața aprinsă și ochii scânteietori, ignorând privirea scandalizată a părinților ei.

— Bravo! a strigat ea. Bravo!

Mefistofel s-a uitat gânditor la capul rețezat, ca și cum ar fi fost bântuit de o amintire destul de rea, cât să nu scape de ea oricât de departe ar fi fugit. Îmi imaginam că, asemenea iluziilor elaborate pe care le pune la cale, nimic din persoana lui nu era tocmai ce părea a fi. Spre surprinderea mea, omul a ridicat capul păpușii și i-a făcut vânt cu piciorul în aer, unde a explodat într-o jerbă de artificii ce au căzut apoi ca niște comete, arzând înainte să atingă podeaua tablă de șah. Liniștea a cuprins sala.

— Așadar, vă întreb încă o dată, ce vă veți pierde înainte de finalul acestei săptămâni? Inima? Capul? Sau poate, a zis, lungind cuvintele, în timp ce fața i se cufunda în umbră, căci lumina candelabrelor începuse să scadă, vă veți pierde chiar viața, chiar sufletul, în fața acestui spectacol magic ambulant.

Abia mai respiram și mi-am ridicat mâinile înmănușate, dar abia le mai zăream. Inima mi-a luat-o la galop când am privit prin beznă, fermecată și îngrozită de monștrii care se puteau ascunde acolo. Se părea că nu eram singura intrigată de noua scenă. Murmure exaltate traversau întunericul. Promisiunea morții atrăgea parcă mai mult decât aceea a dragostei. Ce creaturi îngrozitoare eram; tânjeam după pericol și după mister în locul finalurilor fericite!

— Pentru moment, a continuat maestrul, cu o voce blândă care mângâia prin beznă, vă invit să vă bucurați de o seară de magie, pozne și haos.

Palmele mi s-au umezit și m-am aplecat înainte, căutând să descopăr un alt cuvânt, un alt indiciu, o altă frântură de fantastic. Ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, Mefistofel a continuat:

— Stimați pasageri ai navei *Etruria*, vă invit să vă bucurați simțurile cu cel mai mare spectacol pe apă, a spus el. Bine ați venit la „Magnificul Spectacol de Trubaduri al lui Mefistofel” sau, așa cum este mai bine cunoscut, „Carnavalul Clarului de Lună”!

Luminile s-au aprins, iar lucirea lor îmi înțepa ochii pe măsură ce încercam să alung, clipind, petele negre. Un moment mai târziu, doamna Harvey s-a ridicat de la masă; arăta ca și cum tocmai văzuse o fantomă. Thomas s-a întins să o sprijine, dar femeia a ridicat mâna tremurândă.

I-am urmat privirea și mi-am mușcat limba atât de tare, încât am simțit gust de cupru. Domnișoara Prescott, tânăra care aplauda încântată acum câteva clipe, zăcea cu fața în jos, nemișcată, într-o baltă de sânge, iar în spatele îmbrăcat în catifea avea înfipte adânc aproape douăsprezece cuțite.

Am rămas cu ochii pironiți la ea, așteptând ca fata să își recapete respirația sau să tresară, să-și dea capul pe spate și să râdă pentru că ne păcălise pe toți cu mica ei farsă. Asta era însă doar o iluzie.

Domnișoara Prescott era moartă.